

Steen Folke (VS):

Hr. Arentoft fra fremskridtspartiet og hr. Honoré fra kristeligt folkeparti var forargede over det indlæg, jeg kom med tidligere. Hr. Arentofts forargelse gik mest på, at jeg nævnte tingene ved deres rette navn. Jeg sagde, at de store danske virksomheder ligesom andre store kapitalistiske virksomheder var interesseret i profit, at det var kapitalister, der beherskede disse virksomheder. Det mener jeg er ganske ubestrideligt, og det vil jeg ikke gå nærmere ind på.

Hr. Honoré hævdede, at VS slet ikke har nogen udenrigspolitik, og det vil jeg gerne gøre lidt mere ud af. Jeg var inde på det i mit første indlæg, og jeg vil godt præcisere det igen, da det åbenbart ikke er blevet opfattet, hvad vores udenrigspolitik går ud på.

Jeg vil først og fremmest gentage det, som man måske kunne formulere som hovedprincipperne i vores udenrigspolitiske syn, nemlig følgende: at VS vil stille sig solidarisk med og støtte de antiimperialistiske frihedsbevægelser overalt i verden, hvor de forekommer, at VS vil stille sig solidarisk med og støtte lønarbejdernes kamp imod kapitalen overalt i verden.

Det er vel i al korthed de to hovedprincipper, man kunne stille op for det, man kunne kalde VS' udenrigspolitik, men vi er naturligvis klar over, at dette aldrig bliver de udenrigspolitiske retningslinjer for en kapitalistisk stat, og det var det, jeg gjorde en del ud af at præcisere i mit indlæg. Det betyder på den anden side ikke, at en sådan stat — den danske herunder — ikke kan foretage sig visse ting, som kan, hvad skal vi sige, gå i samme retning, afhængigt af, hvilket pres der ligger bl. a. fra lønarbejderklassen herhjemme mod en sådan regering. Man kan presse regeringen på dette område som på andre områder til at foretage sig forskellige progressive ting, og det vil vi naturligvis forsøge i det omfang, vi kan. Jeg har undervejs været inde på et par af tingene, man kunne gøre, og det vil jeg vende tilbage til lidt senere.

I øvrigt vil jeg takke udenrigsministeren for det, så vidt jeg forstod, oven i købet af ministeren dedicerede eksemplar af EF-propagandapjecen. Jeg vil lige sige, at mine bemærkninger ikke refererede til en formulering i en bestemt pjece eller sådan noget, men til hovedtendensen i den socialde-

mokratiske propaganda for EF-afstemningen i 1972. Og her mener jeg, det var ganske klart, at man fremholdt gang på gang, at det var økonomi, det drejede sig om, og ikke politik. Jeg mener, man må sige nu, at der var nok ét parti, som var ærligt med hensyn til, hvad det drejede sig om med EF. Det var partiet venstre. Partiet venstre lagde ved den lejlighed ikke skjul på, at det naturligvis drejede sig om politik, at der naturligvis var et sigte i retning af et nærmere politisk samarbejde, integration, opbygning af en politisk union, hvad ved jeg, og at dette var venstre uhyre positivt indstillet over for. Socialdemokratiet var ikke ærlig i formuleringen af disse ting, og det var det, jeg var inde på i mit første indlæg.

Så var der en bemærkning om det direkte valg til EF-parlamentet, hvor udenrigsministeren sagde, at den beslutning var ikke truffet, og det er givetvis rigtigt sådan i juridisk formel forstand, men det, som jeg talte om, var de politiske realiteter. Jeg mener, der er truffet en realitetsbeslutning om direkte valg til EF-parlamentet, og det var det, jeg beskæftigede mig med.

Så var der en misforståelse. Udenrigsministeren kan ikke have hørt rigtigt, hvad jeg sagde, for udenrigsministeren benægtede, at han havde sagt noget om, at vetoretten var blevet udvidet. Ja men det har jeg sandelig heller ikke påstået, tværtimod. Det, jeg sagde, var at vetoretten var blevet udhulet, så dér hørte ministeren åbenbart forkert, men leverede derefter et indlæg, som for så vidt var meget interessant, fordi det lige præcis underbyggede det, jeg sagde. Jeg kunne forstå, at vi var enige. Ministeren brugte ikke udtrykket udhulet, men sagde, at vetoretten var blevet indskrænket. Så vidt jeg husker, var det det, der blev sagt. Det prøvede den tidligere udenrigsminister at sætte spørgsmålstegn ved, men jeg er glad for, at udenrigsminister K. B. Andersen erkendte, at der er sket en indskrænkning af vetoretten. Det var sådan set det, jeg sagde i mit indlæg.

Så vil jeg vende mig til et par andre spørgsmål. Først spørgsmålet om Chileflytningene, hvor jeg ikke er tilfreds med det svar, der blev givet. Det er selvfølgelig udmærket, at man er rede til at udvide den kvota, der er stillet op for flytningene, men for øjeblikket drejer det sig bl. a. om at